Det tilkommer medlemsstaterne, som fællesskabsordningen giver mulighed for hurtigt at skaffe sig oplysninger om de reelle fangster, hurtigt at organisere en indsamling af oplysninger og endog foreskrive midlertidigt rettidigt forbud mod fiskeri for at undgå overskridelse af kvoter. En medlemsstat kan ikke påberåbe sig bestemmelser, fremgangsmåder eller forhold i sin nationale retsorden til støtte for en tilsidesættelse af sine forpligtelser på området.

RETSMØDERAPPORT
i sag C-52/91 *

I — Sagens faktiske omstændigheder og de relevante retsforskrifter

A — *De relevante retsforskrifter*

1. *Forordningen om en fællesskabsordning for bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne*

Ved forordning (EØF) nr. 170/83 af 25. januar 1983 indførte Rådet en fællesskabsordning for bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne (EFT L 24, s. 1, herefter benævnt »bevarelsesforordningen«). I henhold til forordningens artikel 2, 3 og 4 kan der fastsættes fangstbegrænsninger. Den fangstmængde, der står til rådighed for Fællesskabet, fordeles hvert år mellem medlemsstaterne i form af kvoter. Det bestemmes i artikel 5, stk. 2, at medlemsstaterne i henhold til gældende fællesskabsbestemmelser fastsætter de nærmere regler for udnyttelsen af de tildelte kvoter.

2. *Forordningen om fastsættelse af kvoterne for 1986*

Kvoterne for 1986 er fastsat ved Rådets forordning (EØF) nr. 3721/85 af 20. december 1985 (EFT L 361, s. 5, herefter benævnt »kvoteforordningen for 1986«).

Denne forordning er blevet ændret fire gange, senest ved Rådets forordning (EØF) nr. 2374/86 af 24. juli 1986 (EFT L 206, s. 4).

3. *Forordningen om kontrol med fiskeri*

Bestemmelserne for udnyttelsen af kvoterne er nærmere præciseret bl.a. i Rådets forordning (EØF) nr. 2057/82 (EFT L 220, s. 1) af 29. juni 1982 om fastsættelse af visse foranstaltninger til kontrol med fiskeri fra fartøjer

* Processprog: nederlandsk.

hjemmehørende i medlemsstaterne (herefter benævnt »kontrolforordningen«). Ifølge forordningens artikel 1, stk. 1, skal hver medlemsstat inden for farvande, der hører under dens højhedsområde, foretage inspektion af fiskerfartøjer fra alle medlemsstater for at sikre, at alle gældende regler vedrørende bevarelses- og kontrolforanstaltninger overholdes. Artikel 1, stk. 2, forpligter medlemsstaten til i tilfælde af overtrædelse at anlægge straffesag eller træffe administrative foranstaltninger mod skipperen på vedkommende fartøj.

Endvidere bestemmes det i forordningens artikel 9, at hver medlemsstat hver måned skal give Kommissionen meddelelse om de mængder af en bestand eller grupper af bestande undergivet en kvote, som er landet i den foregående måned, med oplysning om fangststedet samt om de pågældende fiskerfartøjers nationalitet.

I henhold til forordningens artikel 10, stk. 1, bliver alle fangster af kvoterede bestande, som tages af fiskerfartøjer, der fører en medlemsstats flag eller er registreret i en medlemsstat, uanset landingsstedet afskrevet på den kvote, der er tildelt denne medlemsstat. Artikel 10, stk. 2, forpligter medlemsstaterne til at fastsætte den dato, på hvilken fangsterne af en kvoteret bestand eller gruppe af bestande, taget af fiskerfartøjer, som fører den pågældende medlemsstats flag eller er registreret i denne, må antages at have opbrugt den pågældende kvote. Medlemsstaten skal fra denne dato nedlægge foreløbigt forbud mod fiskeri af fisk af denne bestand eller gruppe af bestande samt forbud mod opbevaring om bord, omladning og landing, såfremt fangsterne er foretaget efter denne dato. Denne foranstaltning meddeles straks Kommissionen, som underretter de øvrige medlemsstater herom. I henhold til artikel 10, stk. 3, skal Kommissionen endelig på grundlag af meddelelserne fra medlemsstaterne i henhold til artikel 10, stk. 2, eller på eget initiativ på grundlag af de foreliggende oplysninger fastlægge den dato, på hvilken fangsterne af en kvoteret bestand eller gruppe af bestande, taget af fiskerfartøjer fra en medlemsstat, må antages at have opbrugt den tildelte kvote. Fra denne dato skal disse fartøjer ophøre med at fiske, omlade eller lande disse fangster.

B — *Den forudgående administrative procedure*

1. *Åbningsskrivelsen*

Den 2. oktober 1986 tilsendte Kommissionen den nederlandske regering en åbningsskrivelse vedrørende overskridelse af tre kvoter, der for 1986 var tildelt Nederlandene, samt vedrørende seks tilfælde af fiskeri på bestande, for hvilke der ikke var tildelt Nederlandene kvoter. Kommissionen forbeholdt sig ret til at ændre disse tal, såfremt den fik nærmere oplysninger. Den udbad sig i den anledning oplysning om, hvilke strafferetlige eller administrative foranstaltninger, der var truffet mod skipperne på de fartøjer, der var ansvarlige for disse fangster.

Den nederlandske regering svarede ved skrivelse af 17. februar 1987. Den erkendte overskridelserne, men anførte, at de ikke skyldtes Nederlandenes tilsidesættelse af fællesskabsreglerne om begrænsningen af fiskeri. De skyldtes derimod forhold, som den nederlandske regering ikke var herre over, som f.eks. ulovlige fangster, urigtige angivelser fra fiskerne, eller den omstændighed, at oplys-

ninger om landede fangster først var bragt til de nationale myndigheders kendskab, efter at fiskeriet officielt var blevet lukket. Den nederlandske regering beskrev derefter de fremgangsmåder, man anvendte til kontrol med fiskeriet. De havde ført til, at der var indledt mange straffesager, som dog blev forsinket på grund af usikkerhed vedrørende gyldigheden af Fællesskabets kvoteordning. I den forbindelse havde Arrondissementsrechtbank Zwolle forelagt Domstolen et præjudicielt spørgsmål (sag 46/86, Romkes). Dette forhold havde hindret afgørelsen af straffesagerne vedrørende de konstaterede overtrædelser.

Ved skrivelse af 13. maj 1987 tilsendte Kommissionen den nederlandske regering en ændret oversigt over overskridelserne. Af denne oversigt fremgik for det første, at af de kvoter, der for 1986 var tildelt Nederlandene, var fjorten overskredet, og for det andet, at nederlandske fiskere tolv gange havde fisket på bestande, for hvilke der ikke var tildelt Nederlandene kvoter.

I svarskrivelsen af 7. juli 1987 forklarede den nederlandske regering endnu en gang, hvilke foranstaltninger den havde truffet for at sikre overholdelsen af fællesskabsbestemmelserne.

2. *Den begrundede udtalelse*

Den 21. november 1988 tilsendte Kommissionen de nederlandske myndigheder en begrundet udtalelse vedrørende overskridelsen af tolv af de i Kommissionens skrivelse af 2. oktober 1986 og af 13. maj 1987 nævnte kvoter. Overskridelserne af torske- og kullerkvoterne i bestemte områder blev ladt ude af betragtning, da de var for små.

Kommissionen erkendte for det første, at disse overskridelser kunne skyldes ulovlig adfærd fra visse fiskeres side. Den mente dog, at den nederlandske efterforskning og forfølgning af overtrædelser havde været for dårlig, da kontrolforordningens bestemmelse i artikel 1 ikke blev gennemført korrekt. Den nederlandske regering havde nemlig ikke underrettet Kommissionen om, hvorvidt de pågældende, der havde begået overtrædelserne, var blevet pålagt sanktioner.

Endvidere måtte den nederlandske regering være ansvarlig for, at den ikke havde lukket for fiskeriet rettidigt. Den omstændighed, at de endelige tal vedrørende landede fangster først var bekendt efter den officielle lukning af fiskeriet, ændrede ikke noget ved dette ansvar. De nederlandske myndigheder skulle bevise, at en rettidig lukning af det pågældende fiskeri var blevet forhindret på grund af en uforudset eller uforudseelig omstændighed, hvilket de ikke havde gjort.

Kommissionen konkluderede i sin udtalelse, at Kongeriget Nederlandene havde tilsidesat sine forpligtelser i henhold til bevarelsesforordningens artikel 5, stk. 2, og i henhold til kontrolforordningens artikel 1 og 6-10, sammenholdt med kvoteforordningen for 1986.

I anledning af en anmodning fra den nederlandske regering ved skrivelse af 9. januar 1989 — hvori den gjorde opmærksom på, at klagepunkterne for 1986 var de samme som

for årene 1983, 1984 og 1985, der dannede grundlag for traktatbrudssagen ved Domstolen mod Nederlandene — blev nærværende sag udsat, indtil der var blevet afsagt dom i nævnte sag.

Efter at Domstolen den 5. oktober 1989 havde afsagt dom i sag 290/87 (Sml. s. 3083), anmodede Kommissionen ved skrivelse af 30. januar 1990 den nederlandske regering om at meddele, hvorledes den strafferetligt eller administrativt havde forfulgt skipperne eller ejerne af fartøjer, der havde fanget fisk, som Kongeriget Nederlandene ikke havde nogen kvote for, eller for hvilke kvoten var overskredet.

I svarskrivelsen af 13. juni 1990 anførte den nederlandske regering, at fiskeri på bestande, for hvilke der gælder et fangstforbud, eller for hvilke Nederlandene ikke har nogen kvote til rådighed, er økonomisk kriminalitet, og at personer, der gør sig skyldige heri, alle strafforfølges. Den forsinkelse, som skyldtes, at man afventede Domstolens dom i Romkes-sagen (dom af 16.6.1987, sag 46/86, Sml. s. 2671), skulle være indhentet helt.

II — Den skriftlige forhandling og parternes påstande

Kommissionen har den 5. februar 1991 anlagt nærværende traktatbrudssag.

Den skriftlige forhandling er forløbet forskriftsmæssigt. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Domstolen har dog stillet Kommissionen et spørgsmål.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås i medfør af EØF-traktatens artikel 169, stk. 2, at Kongeriget Nederlandene ved at overskride de for 1986 tildelte fangstmængder har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 10, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 2057/82, jf. forordning (EØF) nr. 2374/86.

— Kongeriget Nederlandene tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Kongeriget Nederlandene har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

III — Parternes anbringender og argumenter

A — *Kommissionens stævning*

Kommissionen har indledningsvis anført, at den frafalder det i åbningsskrivelsen anførte klagepunkt vedrørende fiskeri på bestande, for hvilke der ikke var tildelt Nederlandene nogen kvoter. Den ønsker nemlig at tage

hensyn til, at disse tilsidesættelser ikke er blevet gentaget i 1987, bortset fra i to tilfælde. Den koncentrerer derfor udelukkende sine klagepunkter om overskridelserne af bestemte fangstmængder, der var tildelt i 1986.

Den omstændighed, at Nederlandene ikke har lukket eller først for sent har lukket fiskeriet for disse fiskebestande, må anses for en ikke korrekt opfyldelse af forpligtelserne i henhold til bevaringsforordningens artikel 5, stk. 2, kontrolforordningens artikel 10, stk. 2, og kvoteforordningen for 1986.

Til støtte for sine anbringender gør Kommissionen nærmere rede for de tolv kvoter, som den har nævnt i sin begrundede udtalelse, og den opdeler disse kvoter i to grupper.

1. *Den første liste*

Til den første gruppe hører ti kvoter, med hensyn til hvilke Kommissionen kritiserer Nederlandene for ikke at have udstedt et foreløbigt fangstforbud. Den anfører, at den selv har måttet standse fiskeriet på eget initiativ på et tidspunkt, hvor disse fangstmængder allerede var overskredet.

Kommissionen kritiserer det nederlandske fangstregistreringssystem, som ikke gav et korrekt billede af de landede fangster. De nationale myndigheder gik nemlig ved fastsættelsen af den dato, da den »må antages at have opbrugt [en] kvote«, udelukkende ud fra de løbende oplysninger om landede fangster, mens de tillige skulle have foretaget en vurdering af de fangster, der først ville være kendt senere, idet de skulle tage hensyn til fiskeriets forventede forløb og de erfaringer, der var gjort i de foregående år. Dette gælder navnlig for de kvoter, der ifølge ovennævnte dom af 5. oktober 1989 i sag 290/87 allerede var overskredet i 1985. Kommissionen støtter denne opfattelse på dommen af 20. marts 1990 (sag C-62/89, Kommissionen mod Frankrig, Sml. I, s. 925).

2. *Den anden liste*

Til den anden gruppe hører to kvoter, for hvilke de nederlandske myndigheder for sent har udfærdiget et foreløbigt fangstforbud. For sild i område VIa (dvs. vest for Skotland, vest for Irland og Porcupine Bank), område VIIb og c (nemlig Det Irske Hav) var forbuddet indført den 4. november, mens de registrerede fangster allerede i slutningen af oktober havde overskredet kvoten. Dette var ligeledes tilfældet med hvilling i område IIa (EF-område, dvs. Norskehavet) og IV (Nordsøen), hvor fiskeriet først blev forbudt den 12. december, mens de registrerede fangster allerede i slutningen af november havde overskredet kvoten.

B — *Den nederlandske regerings svarskrift*

Den nederlandske regering har erkendt, at bestemte kvoter i 1986 er blevet overskredet, men den mener at have overholdt de forpligtelser, som fællesskabsordningen pålægger den, såvel med hensyn til den første som den anden liste fra Kommissionen.

1. *Den første liste*

Den nederlandske regering bestrider Kommissionens anbringende om, at regeringen ikke har udstedt et foreløbigt fangstforbud for visse fiskearter. Den fremlægger i denne forbindelse afgørelserne om forbud vedrørende fiskeri på ni af de ti arter, der er nævnt på listen. Med hensyn til den tiende kvote, nemlig den for sild i område IVc (den sydlige del af Nordsøen) og VIId (den østlige del af Kanalen), er der ikke udstedt et sådant forbud, fordi kvoten først blev opbrugt i de allersidste dage af 1986. Det ville ikke have nogen praktisk betydning, hvis der i 1987 blev offentliggjort en afgørelse, hvorved fiskeri i 1986 blev forbudt.

Den nederlandske regering indrømmer dog, at kun to af disse ni afgørelser var blevet meddelt Kommissionen. Men da der faktisk er sket en foreløbig lukning af fiskeriet, er formålet med kontrolforordningens artikel 10, stk. 2, i alle tilfælde nået.

Den nederlandske regering anfører, at den ved afgørelsen om lukning af fiskeriet tager hensyn til tre faktorer: for det første de disponible oplysninger om de allerede foretagne og registrerede fangster, dernæst vurderingerne af de allerede foretagne, men endnu ikke registrerede fangster, og endelig forventningerne med hensyn til de fangster, der vil blive taget inden den dato, på hvilken fiskeriet faktisk lukkes. En væsentlig del af beslutningsgrundlaget er således vurderinger eller forventninger, hvilket er forklaringen på, at de endelige fangsttal afviger og somme tider er højere end de tal, der var kendt ved lukningen.

Den nederlandske regering mener dog, at sådanne overskridelser ikke kan tilregnes den. De havde nemlig ikke noget at gøre med regeringens egen adfærd. Derfor kan de heller ikke føre til den konklusion, at der er tale om en tilsidesættelse fra den nederlandske regerings side af de forpligtelser, der påhviler den i medfør af kontrolforordningens artikel 10, stk. 2. Af ovennævnte dom af 20. marts 1990 i sagen Kommissionen mod Frankrig fremgår det nemlig, at til bedømmelse af nationale myndigheders adfærd i forbindelse med foreløbig lukning af fiskeriet er de relevante oplysninger de oplysninger, der var myndighederne bekendt på det tidspunkt, da de traf beslutningen. Da de nederlandske myndigheder på det tidspunkt, da de besluttede at lukke for fiskeriet, ikke rådede over endelige tal for omfanget af overskridelserne, kan disse tal ikke bruges imod dem.

Til illustration af det anførte giver den nederlandske regering med hensyn til den første liste en oversigt over de oplysninger, som den rådede over på det tidspunkt, da beslutningen om foreløbig lukning blev truffet.

Efter den nederlandske regerings opfattelse kan den ikke træffe beslutning om lukning af fiskeriet på et for tidligt tidspunkt, da den skal tage hensyn til fiskernes interesser.

2. *Den anden liste*

Med hensyn til den anden liste bestrider den nederlandske regering Kommissionens anbringende, hvorefter det foreløbige fangstforbud først var udstedt på et tidspunkt, hvor de registrerede fangster allerede havde overskredet kvoten. Den gentager de argumenter, som den allerede har anført i forbindelse med den første liste. Selv om der efter-

følgende med hensyn til visse kvoter kan konstateres overskridelser, har regeringen alligevel efter egen opfattelse handlet rigtigt, dvs. på grundlag af de oplysninger, der var til rådighed på det tidspunkt, da beslutningen blev truffet.

Hvad nærmere angår hvillingfiskeriet i område II a og IV, var denne kvote i løbet af året blevet forhøjet på grund af kvoteudveksling med andre medlemsstater. Den nederlandske regering havde håbet på, at kvoten kunne forhøjes yderligere som følge af andre forhandlinger. Da det viste sig, at det ikke var muligt, lukkede den for fiskeriet.

C — *Kommissionens replik*

1. *Den første liste*

Kommissionen har i replikken for det første — som det også er anført af den nederlandske regering — erkendt, at for ni af de ti kvoter på den første liste var der fastsat et foreløbigt fangstforbud. Endvidere frafalder den sit klagepunkt med hensyn til den tiende kvote for sild fanget i område IVc og VIId, da den finder det tvivlsomt, om de nederlandske myndigheder kunne have grebet ind på et tidligere tidspunkt.

Den bemærker dog, at de nederlandske myndigheder har undladt at give Kommissionen meddelelse om syv af disse forbud som fastsat i kontrolforordningens artikel 10, stk. 2. Ifølge artikel 10, stk. 3, har denne meddelelse af et foreløbigt fangstforbud til formål at sætte Kommissionen i stand til ved forordning at fastsætte et endeligt fangstforbud med virkning fra datoen for det foreløbige fangstforbud.

I alle tilfælde har disse foreløbige fangstforbud ikke kunnet hindre overskridelsen af kvoterne, og de har således ikke opfyldt deres formål.

I forbindelse med de ni foreløbige fangstforbud med hensyn til kvoterne på den første liste gør Kommissionen de samme klagepunkter gældende som i stævningen med hensyn til kvoterne på den anden liste, nemlig, at de nederlandske myndigheder ikke har forbudt fiskeriet rettidigt. Ifølge Kommissionen er der tre grunde til, at de foreløbige forbud er blevet udstedt for sent.

For det første samler de nederlandske myndigheder kun én gang om måneden oplysningerne om landede fangster centralt. Kommissionen kan ikke se, hvorfor myndighederne ikke kunne få disse oplysninger til deres disposition inden for en kortere frist.

Dernæst forløber der alt for lang tid fra det fastslås, at en kvote for størstedelens vedkommende er opbrugt, og at det bliver nødvendigt med et foreløbigt fangstforbud, til forbuddets faktiske ikrafttræden. De tal, der danner grundlag for de nederlandske myndigheders beslutning om at lukke fiskeriet, var hele tiden fangsttallene fra slutningen af den foregående måned, og de var således ofte over fjorten dage gamle. Den nederlandske regering forklarer dog ikke, hvorfor det ikke er lykkedes den at skride ind på et tidligere tidspunkt.

Endelig er der en række kvoter, for hvilke det gælder, at det på grund af allerede tidligere fastslåede overskridelser ville have været nødvendigt med en strengere forvaltning.

Kommissionen medgiver ganske vist den nederlandske regering, at der skal tages hensyn til fiskernes interesser, men den mener — i modsætning til den nederlandske regering — at disse interesser ikke har nogen fortrinsstilling. Beskyttelsen af fiskebestandene går nemlig forud for den fulde udnyttelse af kvoten, hvad der for medlemsstaterne medfører en forpligtelse til at træffe alle de fornødne foranstaltninger til at hindre overskridelse af kvoten, således som Domstolen bl.a. har fastslået i ovennævnte dom af 20. marts 1990 i sagen Kommissionen mod Frankrig og i dom af 31. januar 1991 (sag C-244/89, Kommissionen mod Frankrig, Sml. I, s. 163).

2. *Den anden liste*

I forbindelse med hvillingkvoten for område IIa (EF-område) og IV anfører Kommissionen, at de nederlandske myndigheder åbenbart ikke har grebet ind, da de håbede, at de kunne øge kvoten ved at udveksle kvoter med andre medlemsstater. En sådan fremgangsmåde har Domstolen afvist i ovennævnte dom af 20. marts 1990 i sagen Kommissionen mod Frankrig.

D — *Den nederlandske regerings duplik*

Ifølge *den nederlandske regering* er det ikke den omstændighed, at der er sket overskridelser, men den omhu, der er udvist på det tidspunkt, da der blev truffet beslutning om lukning af fiskeriet, der er afgørende ved besvarelsen af spørgsmålet om, hvorvidt den nederlandske regering har fortsat traktatbruddet.

I mangel af fællesskabsretlige bestemmelser er fastsættelsen af bestemmelser vedrørende anvendelsen af kvoterne, og således også kontrollen deraf, udelukkende medlemsstaternes ansvar. Den nederlandske regering henviser i den forbindelse til bevaringsforordningens artikel 5, stk. 2, og til kontrolforordningens artikel 10, stk. 1.

Til støtte for sit anbringende om, at formålet med kontrolforordningens artikel 10, stk. 2, er nået, anfører den nederlandske regering, at fastsættelsen af foreløbige fangstforbud er sket ved bindende afgørelser. Med hjemmel i disse fangstforbud er det blevet meddelt fiskerne, at fiskeriet på de pågældende fiskearter skulle stoppes.

I øvrigt tager reglerne i kontrolforordningen, for så vidt angår fastsættelsen af den dato, da fiskeriet skal lukkes, udgangspunkt i en fiktion. Ifølge forordningens artikel 10, stk. 2, betyder det foreløbige fangstforbud nemlig fastsættelse af den dato, på hvilken fangsterne af en kvoteret bestand »må antages at have opbrugt [en] kvote«. Også forordningen tager således udgangspunkt i, at det ikke vil være muligt at få et nøjagtigt sammenfald af datoen for lukningen af fiskeriet og det tidspunkt, da kvoten er opbrugt, og at der derfor — i modsætning til, hvad Kommissionen gør — skal tages hensyn til usikkerheder.

Fra det tidspunkt, da fangsterne er landet, og de er registreret, forløber der nødvendigvis en vis tid. I det nederlandske system sker

meldingerne om landing af fangster til Landbrugs- og Fiskeriministeriet i princippet en gang om måneden, som regel omkring den femtende i hver måned. Således får de nationale myndigheder indsigt i status over fangsterne indtil udgangen af den forudgående måned. At der ved månedlige indberetninger optræder en vis tidsforskydning, er ikke unormalt. I kontrolforordningens artikel 9, stk. 2, er indført samme system for meddelelser til Kommissionen om landede fangster. Den nederlandske regering tilføjer, at når der er tegn på, at en kvote er nær ved at være opbrugt, sørger den for en ekstra registrering i den mellemliggende periode.

Endvidere henviser den nederlandske regering til, at der ofte er landet store fangster i andre medlemsstater, og at Kommissionens informationssystem i 1986 virkede med forsinkelse. Det varede f.eks. som regel en måned, før oplysningerne om landede fangster fra nederlandske fiskerfartøjer i andre medlemsstater nåede frem til de nederlandske myndigheder, således at det blev umuligt at tage hensyn til disse oplysninger, når der skulle træffes beslutninger om foreløbig lukning af fiskeriet.

Endelig vender den nederlandske regering sig imod, at Kommissionen systematisk henviser til tidligere tilsidesættelser. Oplysningerne fra foregående år kan ganske vist være nyttige, men de er ikke afgørende. Fangsterne kan svinge fra år til år på grund af biologiske omstændigheder eller på grund af vejret.

De nederlandske myndigheder har således hele tiden handlet i overensstemmelse med den fremgangsmåde, som Kommissionen selv har anbefalet i den sag, der førte til ovennævnte dom af 20. marts 1990 (Kommissionen mod Frankrig).

IV — Besvarelse af de af Domstolen stillede spørgsmål

A — *Spørgsmål til den nederlandske regering*

1. *Spørgsmål*

»Den nederlandske regering erklærer i duplikken, at registrering af fangsterne i princippet sker en gang om måneden, men til tider også i den mellemliggende periode, når der er tegn på, at en kvote er ved at være opbrugt.

Den nederlandske regering anmodes om at oplyse, på hvilket grundlag denne registrering 'i den mellemliggende periode' sker.«

2. *Svar*

»I duplikken har den nederlandske regering redegjort for, hvorledes registreringen af fangsterne i 1986 skete i Nederlandene, og hvilke organisationer der var involveret heri. I den forbindelse skal der sondres mellem indenlandske og udenlandske oplysninger om landede fangstmængder.

Som det også er anført i duplikken, indsamledes sidstnævnte oplysninger af Kommissionen, hvorefter de blev meddelt til medlemsstaterne.

Med hensyn til de indenlandske oplysninger om landede fangstmængder var der tre organisationer involveret i registreringen af disse fangstoplysninger: Produktschap voor Vis en Visprodukten, Algemene Inspectiedienst van het Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij, og Directie Visserijen i førnævnte ministerium (Landbrugs- og Fiskeriministeriet).

Produktschap voor Vis en Visprodukten havde ... til opgave at bearbejde og registrere alle oplysninger om landinger af alle fiskearter på det nationale område.

Desuden blev oplysningerne om landinger af tunge, rødspætte og torsk ligeledes registreret af Algemene Inspectiedienst. Grunden hertil var, at den nationale kvote for disse fiskearter ... er fordelt i forskellige puljer ...

Directie Visserijen havde til opgave at indsamle alle indenlandske og udenlandske oplysninger om fangster og at registrere dem med henblik på fastsættelse af, i hvilket omfang de nationale kvoter var blevet udnyttet. I denne forbindelse modtog Directie Visserijen i princippet hver måned de fangstoplysninger, som var blevet registreret af Produktschap voor Vis en Visprodukten. Men såfremt udnyttelsen af en kvote gav anledning til det, blev der givet hyppigere meddelelse om de registrerede oplysninger om fangsterne ...

Af ovenstående fremgår, at der i 1986 for så vidt ikke — som Domstolens spørgsmål synes at antyde — er tale om en registrering i den mellemliggende periode, men om meddelelser om registrerede oplysninger i den mellemliggende periode.

Produktschap voor Vis en Visprodukten afgav disse meddelelser som led i dets medansvar for forvaltningen. Landbrugs- og fiskeriministeren kan nemlig i henhold til artikel 2 i Visserijwet (fiskeriloven) af 1963 (Stb. 312) kræve, at førnævnte Produktschap medvirker ved gennemførelsen af forpligtelser, der er pålagt, eller beføjelser, der er indrømmet, i henhold til internationale konventioner eller afgørelser fra internationale organisationer. Når Domstolen — specielt — stiller spørgsmål vedrørende retsgrundlaget for disse indberetninger i den mellemliggende periode, skal man således navnlig se på sammenhængen med fiskerilovens artikel 2 ...«

B — *Spørgsmål til Kommissionen*

Kommissionen anmodes om at tilsende Domstolen den tabel over overskridelserne af kvoterne i 1986, som var vedlagt Kommissionens åbningsskrivelse af 2. oktober 1986.

I denne tabel er anført ni tilfælde af kvoteoverskridelser, mens der i berigtigelsesskrivelsen af 13. maj 1987 er anført 26 tilfælde.

R. Joliet

Refererende dommer